

ทัศนคติของประชาชนในกรุงเทพมหานครต่อเนื้อหาภาพยนตร์ที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับเพศในบริบทของวัฒนธรรมไทย

The attitudes of the film viewers in Bangkok toward Thai movies that have a story about sex in the context of Thai culture

จุฑาภรณ์ อุ้ยสว่าง¹

Chutaphorn Uisawang¹

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาทัศนคติของผู้ชมภาพยนตร์ในกรุงเทพมหานคร ต่อภาพยนตร์ไทยที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับเพศในบริบทของวัฒนธรรมไทย โดยสุ่มตัวอย่างผู้ชมภาพยนตร์จากโรงภาพยนตร์ในกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดจำนวน 400 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล ส่วนการวิเคราะห์ข้อมูล แจกแจงร้อยละ เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยตามสมมุติฐานการวิจัย ประมวลผลโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ และยังมี การสัมภาษณ์หาข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้ที่มีผลงานเกี่ยวข้องกับการผลิตภาพยนตร์ไทยจำนวน 5 คน

ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่อยู่ในช่วงวัยรุ่น 48% เป็นนักศึกษา 60.8% และมีรายได้น้อย มีความสนใจเข้าชมภาพยนตร์แนวตลกมากที่สุด 34.8% โดยเลือกชมภาพยนตร์จากเนื้อเรื่องมากที่สุด 46.8% เข้าชมกับเพื่อนบ่อยที่สุด 55.5% กลุ่มผู้ชมภาพยนตร์มีความเห็นว่าภาพยนตร์ไทยสามารถนำเสนอการแสดงออกในเรื่องเพศได้ แต่ต้องมีการควบคุมอย่างเหมาะสมด้วยเหตุผลทางวัฒนธรรม โดยเนื้อเรื่องของภาพยนตร์เป็นสิ่งที่เรียกร้องความสนใจต่อผู้ชมมากที่สุด และผู้ชมภาพยนตร์มีความพร้อมที่จะสนับสนุนเนื้อหาเรื่องเพศในภาพยนตร์ไทยที่นำเสนออย่างสุภาพ เพราะถือว่าเป็นศิลปะที่มีความงดงาม แต่ในปัจจุบันภาพยนตร์ไทยก็ยังคงมีการนำเสนอที่ไม่เหมาะสมต่อวัฒนธรรมไทย ผู้ชมและผู้ผลิตภาพยนตร์ต้องมีความตระหนักถึงภัยสังคมที่เกิดจากสื่อภาพยนตร์ เนื่องจากภาพยนตร์มีผลต่อทัศนคติของผู้ชมค่อนข้างมาก นอกจากนี้ เพศชายยังมีการยอมรับและแสดงออกในเรื่องเพศมากกว่าเพศหญิง แม้สังคมไทยในปัจจุบันจะยอมรับสิทธิความเท่าเทียมกันในเรื่องเพศมากขึ้นก็ตาม แต่ก็ยังคงมีรากฐานของสังคมไทยแบบเดิมอยู่ นอกจากความแตกต่างเรื่องเพศแล้ว อายุ การศึกษาและรายได้เป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้ชมมีโอกาสในการเปิดรับสื่อจากต่าง ชาติมากขึ้น รวมถึงมีความกล้าแสดงออกและคำนึงถึงหลักของวัฒนธรรมไทยที่ได้รับการปลูกฝังจากระบบการศึกษาและสังคมไทยน้อยลง อย่างไรก็ตาม แม้สังคมไทยจะยอมรับการแสดงออกในเรื่องเพศมากขึ้นกว่าในอดีต แต่สื่อคือสิ่งที่ส่งต่อวัฒนธรรมตลอดจนวิถีชีวิตของคนในสังคม ดังนั้นการจัดการทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับภาพยนตร์ โดยเฉพาะในเรื่องเพศจึงทำให้สามารถพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมอย่างยั่งยืนได้ต่อไป

คำสำคัญ: ทัศนคติ, เรื่องเพศ, วัฒนธรรมไทย, ภาพยนตร์

¹ uihawang.chu@gmail.com

ABSTRACT

The objective of this study was to judge the reaction of movie goers to sexual content in Thai films. Most percentage participants in the study expressed the attitude that movies can have a story about sexuality in film as long as the story is in the define thai culjural context of Thai culture. Approximately 400 movie viewers in theaters in Bangkok were used as the samples. Data analysis and percentage distributions were revitwed by computer. Interviews also included 5 people who have jobs related to Thai film production. The results showed that the viewers have an opinion that Thai films may offer expressions of sexuality, but there must be some define what is reasonable censorship of culture. Further, viewers are ready to support sexual content in films porn censorship Audiences and filmmakers alike are aware of the social (harm) witat kind of itarm and influences caused by these films proof. The study shows that males accepted the sexual expression in film of sexual imagery more than females. The study concludes that cultural management censorship (BAD) of films particularly those regarding sex, should include the develpoment of social and cultural morals that can be sustained n the future.

Keywords: opinion, sex in the context, Thai culture, movie

บทนำ

สังคมไทยมีการสืบสานวัฒนธรรมมาอย่างต่อเนื่องเป็นเวลานาน บริบทในสังคมจึงมีความละเอียดอ่อนและฝังรากลึกอยู่ในจิตใจ ประเพณี และวัฒนธรรมของคนในสังคม โดยเฉพาะเรื่องเพศในสังคมไทยนั้นเป็นสิ่งที่ถือว่าไม่ควรแสดงออกในที่สาธารณะ โดยเพศหญิงที่ถูกกำหนดให้มีบทบาทสำคัญน้อยกว่าเพศชาย ยิ่งต้องมีการปิดบังในการแสดงออกเรื่องเพศมากกว่าด้วย แม้ยุคสมัยจะเปลี่ยนแปลงไป เกิดกระแสความเท่าเทียมกันในสังคมไทยมากขึ้น แต่บทบาทความสำคัญและการแสดงออกในเรื่องเพศเหล่านี้ก็ยังคงฝังรากลึกอยู่ในสังคมไทยอย่างปฏิเสธไม่ได้ การนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเพศจึงเป็นเรื่องยากที่จะเข้าใจและรับรู้เพื่อให้เหมาะสมกับบริบทของวัฒนธรรมไทย(เกษมา สัตยาหุรัถย์, 2544, น.121)

ส่วนภาพยนตร์ก็มีบทบาทไม่น้อยในสังคมไทยตั้งแต่ในอดีต เนื่องจากในอดีตภาพยนตร์

เป็นสื่อที่สร้างความบันเทิงราคาถูกลงและสามารถเข้าถึงชุมชนได้บ่อยที่สุด (สุบงกช, 2535, น.5) คนไทยจึงถือโอกาสไปพบหน้าเพื่อนฝูงและเข้าสังคม นอกเหนือจากการชมเพื่อความบันเทิงเป็นหลักเช่นในปัจจุบัน ภาพยนตร์มีลักษณะเด่นด้วยการเล่าเรื่องด้วยภาพทำให้เกิดความเข้าใจง่าย ภาพยนตร์จึงเป็นสื่อที่มีความสำคัญต่อการรับรู้ของสังคมไม่แพ้กับสื่อแขนงอื่นๆ เนื่องจากสามารถสะท้อนเนื้อหาที่เป็นชีวิตจริงในสังคมนั้นๆ และสามารถบันทึกเรื่องราวในประวัติศาสตร์อีกด้วย เรื่องเพศในภาพยนตร์ก็ทำให้ภาพยนตร์มีบทบาทและเป็นเครื่องมือในด้านการอบรมบ่มเพาะความคิด ค่านิยมและพฤติกรรมของผู้ชม(อาทิตย์ รัตโนโพธาร, 2550, น.19) ทำให้ผู้ที่เกี่ยวข้องข้องในการดูแลเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยมีความห่วงใยต่อการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเพศที่อาจมีผลต่อความคิดและพฤติกรรมทางเพศของผู้ชมโดยเฉพาะในกลุ่มเด็กและเยาวชน จนทำให้เกิดการจัดประเภทของภาพยนตร์ที่เหมาะสมกับผู้ชมภาพยนตร์ในกลุ่มต่างๆ และในขณะเดียวกันก็

จำเป็นต้องพยายามไม่ให้เป็นการปิดกั้นเสรีภาพในการนำเสนอสื่อด้วย ดังนั้นฝ่ายผู้ผลิตภาพยนตร์จึงต้องมีความรับผิดชอบต่อสังคมในการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเพศ

นอกจากการนำเสนอเรื่องเพศในภาพยนตร์อย่างเหมาะสมตามบริบทของวัฒนธรรมไทยแล้ว การตอบสนองความต้องการและรสนิยมของผู้ชมภาพยนตร์ก็เป็นที่สำคัญที่ทำให้ภาพยนตร์ไทยนั้นดำรงอยู่ได้ในอุตสาหกรรมภาพยนตร์ที่มีการแข่งขันกัน ในอดีตภาพยนตร์ไทยเรื่อง จันดารา ถือเป็นภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศชัดเจน นอกจากจะได้รับการโปรโมทอย่างมืออาชีพในเทศกาลหนังเมืองคานส์แล้วยังสามารถขายได้ในหลายประเทศ(รักศานต์ วิวัฒน์สินอุดม, 2549, น. 12) แสดงให้เห็นว่าคนไทยมีศักยภาพในการผลิตภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศได้ไม่แพ้ในต่างประเทศเช่นกัน ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาข้อมูลเพื่อเป็นการสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยเพิ่มขึ้น นอกจากนี้ งานวิจัยเกี่ยวกับสื่อภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะศึกษาในแง่มุมที่เกิดจากภาพยนตร์ไปสู่สังคม ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาและวิเคราะห์ถึงผลของการเรียนรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศของผู้ชมในบริบทของวัฒนธรรมไทย เพื่อทราบถึงความต้องการและความเหมาะสม อันจะตอบสนองความต้องการและยังอาจทราบถึงปัญหาอุปสรรคที่เกิดขึ้นจากการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับเพศในสื่อภาพยนตร์ ซึ่งจะนำไปใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยต่อไป

สมมติฐานการวิจัย

1. ลักษณะทางประชากรของผู้ชมภาพยนตร์ มีการเปิดรับชมภาพยนตร์ที่แตกต่างกัน
2. ลักษณะทางประชากรของผู้ชมภาพยนตร์ มีทัศนคติเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของผู้ชมภาพยนตร์แตกต่างกัน

3. ลักษณะทางประชากรของผู้ชมภาพยนตร์ มีทัศนคติต่อการนำเสนอและผลกระทบต่อผู้ชมของเนื้อหาทางเพศในสื่อภาพยนตร์ไทยแตกต่างกัน

4. ลักษณะการเปิดรับชมภาพยนตร์ของผู้ชมมีทัศนคติที่ทัศนคติต่อการนำเสนอและผลกระทบต่อผู้ชมของเนื้อหาทางเพศในสื่อภาพยนตร์ไทยแตกต่างกัน

5. ทัศนคติเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของผู้ชมภาพยนตร์มีทัศนคติที่ทัศนคติต่อการนำเสนอและผลกระทบต่อผู้ชมของเนื้อหาทางเพศในสื่อภาพยนตร์ไทยแตกต่างกัน

วิธีการศึกษา

เชิงปริมาณ

- กลุ่มประชากร คือ ประชาชนทั่วไปที่อาศัยอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร
- กลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยวิธีการเปิดตารางสำเร็จรูปของทาโรยามาเน(Taro Yamane)(ไพบูรณ์ คะเชนทร์พรรค, 2531, น.42) ได้ระดับความเชื่อมั่น 95% โดยเกิดความคลาดเคลื่อนได้ไม่เกิน $\pm 5\%$ จะได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 400 คน
- การสุ่มตัวอย่าง
ขั้นตอนที่ 1 ผู้วิจัยเลือกใช้วิธีการสุ่มแบบช่วงชั้น(Stratified Sampling) แบ่งประชากรตามโรงภาพยนตร์ที่เป็นสนามวิจัยแล้วจึงเลือกตามที่มีการแบ่งช่วงชั้นจะได้กลุ่มประชากรที่เป็นผู้ชมตามโรงภาพยนตร์ที่ได้รับการสุ่มเลือก ซึ่งผู้วิจัยเลือกการสุ่มแบบช่วงชั้น(Stratified Sampling) เพราะทำให้มีการกระจายตัวของประชากร และได้กลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนของโรงภาพยนตร์ด้วย เนื่องจากโรงภาพยนตร์ที่มีหลายโรงในสถานเดียวก็มีแนวโน้มว่าจะมีผู้ชมหนาแน่นมากกว่าในสถานที่ที่มีผู้ชมน้อย

ขั้นตอนที่ 2 เมื่อทราบกลุ่มตัวอย่างแล้วจึงทำการเก็บข้อมูลตามโรงภาพยนตร์ และจำนวนตัวอย่างที่สุ่มได้โดยเลือกตัวอย่างแบบบังเอิญ(Accidental Sampling)

- สนามวิจัย โรงภาพยนตร์ชั้นหนึ่งในเครื่องต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานครซึ่งอยู่ตามย่านชุมชนและศูนย์การค้า มีทั้งหมด 276 โรง การคำนวณหาช่วงชั้นและเลือกโรงภาพยนตร์สุ่มได้จำนวน 40 โรง โรงละ 10 คน จึงจะได้ตัวอย่าง 400 คน

- เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถาม(Questionnaire)

- วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์ แจกแจงร้อยละ หาค่าเฉลี่ยและเปรียบเทียบตามสมมุติฐานการวิจัย

เชิงคุณภาพ

หาข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ประชากรในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่ผู้ที่มีประสบการณ์เกี่ยวกับภาพยนตร์ไทย ทั้งในการเขียนบท กำกับภาพยนตร์หรือนักแสดง รวมถึงมีประสบการณ์ในการบริหารจัดการการผลิตภาพยนตร์ (Production) และสื่ออื่นๆ เพื่อให้ทราบถึงทัศนคติในเรื่องเพศในมุมมองที่หลากหลายจำนวน 5 ท่าน

เนื่องจากงานวิจัยฉบับนี้มีข้อจำกัดในด้านของเวลา รวมถึงผู้วิจัยมีความต้องการเห็นผลจากการวิจัยในเชิงปริมาณก่อน เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานและสนับสนุนงานวิจัยเชิงคุณภาพที่สามารถเน้นเนื้อหาอย่างลึกซึ้งซึ่งได้ต่อไปในอนาคต ผู้วิจัยจึงเลือกสัมภาษณ์ข้อมูลในเชิงลึกจากจำนวนประชากรที่ไม่มากนัก โดยคำนึงถึงความสำคัญของกลุ่มผู้กำกับและนักแสดงที่ถือว่ามีความสำคัญต่อการถ่ายทอดเนื้อหาและอารมณ์ความรู้สึกในภาพยนตร์ โดยเฉพาะในเรื่องเพศ ในฐานะที่ผู้กำกับมีบทบาทในการนำเสนอเนื้อหาทางเพศมากกว่าเพราะต้องถ่ายทอดเนื้อหาและความรู้สึกไปสู่ผู้แสดงว่ามีความต้องการให้สะท้อนออกมาอย่างไร มากน้อยแค่ไหน ผู้วิจัยจึงคัดเลือกผู้ที่มีประสบการณ์ทางด้าน

ผลิตภาพยนตร์ไทย 3 ท่าน ส่วนนักแสดงผู้วิจัยเลือกสัมภาษณ์ 2 ท่าน

นำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์มาสรุปผลและแยกแยะข้อมูลที่ได้เป็นประเด็น โดยใช้ทฤษฎีการจัดการทางวัฒนธรรมในการสืบหาและวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อใช้ในการอภิปรายผล

ผลการศึกษา

ทดสอบตามสมมุติฐาน ดังนี้

สมมุติฐานการวิจัย 1 ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันของผู้ชมภาพยนตร์มีการเปิดรับชมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาทางเพศแตกต่างกัน

- ผู้ชมเพศหญิงและเพศชายมีการเปิดรับชมภาพยนตร์ที่แตกต่างกัน โดยที่เพศชายเข้าชมภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศในปีพ.ศ. 2553 มากกว่าเพศหญิง

- ผู้ชมที่มีอายุในกลุ่มที่ต่างกันมีการเปิดรับชมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาทางเพศที่ต่างกัน โดยกลุ่มอายุ 18-25 ปี เคยชมภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศในปีพ.ศ. 2553 มากกว่ากลุ่มอายุ 26-30 ปี

- ผู้ชมที่มีการศึกษาในระดับต่าง ๆ มีการเปิดรับชมภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาทางเพศด้านประเภทของภาพยนตร์ที่สนใจ, ด้านสาเหตุที่สนใจและเลือกเข้าชม และด้านบุคคลที่มักเข้าร่วมชมภาพยนตร์ที่ต่างกัน แต่ในด้านจำนวนเรื่องของภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศในปีพ.ศ. 2553 นั้นไม่แตกต่างกัน

- ผู้ชมที่มีอาชีพแตกต่างกันมีเปิดรับชม ด้านสาเหตุที่สนใจและเลือกเข้าชมภาพยนตร์แตกต่างกัน

ส่วนด้านประเภทของภาพยนตร์ที่สนใจ, ด้านบุคคลที่มักเข้าร่วมชมภาพยนตร์และด้านจำนวนเรื่องของภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศในปีพ.ศ. 2553 นั้นไม่มีความแตกต่างกันกับอาชีพ

- ผู้ชมที่มีรายได้แตกต่างกันมีการเปิด

รับชม ด้านประเภทของภาพยนตร์ที่สนใจ, ด้านสาเหตุที่สนใจและเลือกเข้าชม และด้านบุคคลที่มักเข้าร่วมชมภาพยนตร์แตกต่างกัน

ส่วนด้านจำนวนเรื่องของภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศในปีพ.ศ.2553 นั้นที่ไม่มีความแตกต่างกันกับรายได้

สมมุติฐานการวิจัย 2 ลักษณะทางประชากรของผู้ชมภาพยนตร์ มีทัศนคติเกี่ยวกับการแสดงออกทางเพศของผู้ชมภาพยนตร์แตกต่างกัน

- ผู้ชมเพศหญิงกับเพศชายมีพฤติกรรมแสดงออกในเรื่องเพศแตกต่างกัน โดยเพศชายมีแนวโน้มในการแสดงพฤติกรรมดังกล่าวโดยภาพรวมมากกว่าเพศหญิง

- ผู้ชมที่มีอายุในกลุ่มที่ต่างกันมีแนวโน้มการแสดงออกและยอมรับการแสดงออกเรื่องเพศในที่สาธารณะโดยภาพรวมต่างกัน โดยกลุ่มอายุ 26-30 ปี มีแนวโน้มการแสดงออกและยอมรับการแสดงออกเรื่องเพศในที่สาธารณะโดยภาพรวมมากกว่ากลุ่มอายุต่ำกว่า 18 ปี และเมื่อผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบในรายข้อย่อยก็พบว่ามีความแตกต่างระหว่างอายุและการแสดงออกในเรื่องเพศทุกข้อเช่นกัน โดยกลุ่มอายุที่มากกว่ามักจะมีการเปิดเผยในเรื่องเพศในที่สาธารณะได้มากกว่ากลุ่มอายุที่น้อยกว่า

- ผู้ชมที่มีการศึกษาในระดับต่างๆมีทัศนคติด้านการแสดงออกเรื่องเพศในที่สาธารณะที่แตกต่างกัน โดยผู้ชมที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีแนวโน้มในการแสดงออกและการยอมรับการแสดงออกเรื่องเพศในที่สาธารณะโดยภาพรวมมากกว่า ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี และเมื่อผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบในรายข้อย่อยก็พบว่า กลุ่มที่มีระดับการศึกษาที่มากกว่ามักจะมีการยอมรับพฤติกรรมดังกล่าวได้มากกว่ากลุ่มที่ระดับการศึกษาต่ำกว่า

- ผู้ชมที่มีอาชีพแตกต่างกันมีความสามารถเปิดเผยการแสดงออกเรื่องเพศในที่

สาธารณะแตกต่างกัน โดยผู้ชมที่มีอาชีพต่างๆมักจะมีแนวโน้มในการแสดงออกและการยอมรับการแสดงเรื่องเพศในที่สาธารณะได้มากกว่า กลุ่มที่เป็นนักเรียน นักศึกษา

- ผู้ชมที่มีรายได้แตกต่างกันมีความสามารถเปิดเผยการแสดงออกเรื่องเพศในที่สาธารณะที่แตกต่างกัน และเมื่อผู้วิจัยทำการเปรียบเทียบในรายข้อย่อยของด้านความสามารถในการเปิดเผยก็พบว่ามีความแตกต่างทุกข้อเช่นกัน โดยผู้ชมที่มีรายได้ระดับต่างๆมักจะมีแนวโน้มในการแสดงออกและการยอมรับการแสดงเรื่องเพศในที่สาธารณะได้มากกว่า กลุ่มที่ระดับรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท

สมมุติฐานการวิจัย 3 ลักษณะทางประชากรที่แตกต่างกันของผู้ชมภาพยนตร์มีทัศนคติกับเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยแตกต่างกัน

- ผู้ชมเพศหญิงและเพศชายมีทัศนคติที่มีต่อเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยที่ต่างกัน โดยเพศชายมีทัศนคติด้านการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์และด้านความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย มากกว่าเพศหญิง ส่วนด้านผลกระทบต่อทัศนคติในเรื่องเพศต่อผู้ชม เพศหญิงมีความเห็นว่ามีผลกระทบมากกว่าเพศชาย

- ผู้ชมที่มีอายุในกลุ่มที่ต่างกันมีทัศนคติด้านการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์ และด้านความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน โดยผู้ชมที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี คิดว่าเนื้อหาทางเพศภาพยนตร์ไทยมีความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย น้อยกว่าผู้ที่มีอายุ 26-30 ปี

ส่วนผู้ชมที่มีอายุในกลุ่มที่ต่างกันคิดว่าเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยมีผลกระทบต่อทัศนคติในเรื่องเพศต่อผู้ชมที่ไม่แตกต่างกัน

- ส่วนผู้ชมที่มีการศึกษาในระดับต่างๆมีทัศนคติกับเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทย ด้านภาพรวมการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์ที่แตกต่างกัน โดยผู้ชมที่อยู่ใน

ระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีการสนับสนุนเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์มากกว่าผู้ชมที่อยู่ในระดับปริญญาตรีและระดับสูงกว่าปริญญาตรี

ส่วนผู้ชมที่มีการศึกษาในระดับต่างๆ มีทัศนคติกับเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทย ด้านผลกระทบต่อนักคิดในเรื่องเพศต่อผู้ชม และด้านความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย ที่ไม่แตกต่างกัน

- ผู้ชมที่มีอาชีพแตกต่างกันมีทัศนคติกับเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยด้านภาพรวมการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์ที่แตกต่างกัน โดยผู้ชมที่อยู่ในกลุ่มอาชีพนักเรียน นักศึกษา มีการสนับสนุนเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์มากกว่ากลุ่มรับจ้าง/พนักงาน

ผู้ชมที่มีอาชีพแตกต่างกันมีทัศนคติกับเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยในด้านมีผลกระทบต่อนักคิดในเรื่องเพศต่อผู้ชมที่แตกต่างกัน โดยผู้ชมที่อยู่ในกลุ่มอาชีพรับจ้าง/พนักงาน และกลุ่มอื่นๆ คิดว่ามีผลกระทบต่อนักคิดในเรื่องเพศกับผู้ชมมากกว่า กลุ่มที่ประกอบธุรกิจส่วนตัว

ผู้ชมที่มีอาชีพแตกต่างกันมีทัศนคติกับเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยด้านความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน โดยกลุ่มอาชีพนักเรียน นักศึกษา, รับจ้าง/พนักงาน, ประกอบธุรกิจส่วนตัว และอื่นๆ คิดว่าเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยมีความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยน้อยกว่ากลุ่มรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ

- ผู้ชมที่มีรายได้แตกต่างกันมีทัศนคติกับเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยด้านภาพรวมการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์, ด้านผลกระทบต่อนักคิดในเรื่องเพศต่อผู้ชม และด้านความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน แต่เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ไม่พบรายคู่ใดที่มีความแตกต่างกัน

สมมุติฐานที่ 4 ลักษณะการเปิดรับชมภาพยนตร์ของผู้ชมมีทัศนคติทัศนคติต่อการนำเสนอและผลกระทบต่อนักคิดของเนื้อหาทางเพศในสื่อภาพยนตร์ไทยแตกต่างกัน

- ประเภทของภาพยนตร์ที่สนใจและเลือกเข้าชมที่แตกต่างกัน มีทัศนคติกับเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยด้านภาพรวมการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์, ด้านผลกระทบต่อนักคิดในเรื่องเพศต่อผู้ชม และด้านความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน

- สาเหตุที่ทำให้สนใจและเลือกเข้าชมภาพยนตร์ที่แตกต่างกัน มีทัศนคติกับเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยด้านภาพรวมการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์, ด้านผลกระทบต่อนักคิดในเรื่องเพศต่อผู้ชม และด้านความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน

- การมีบุคคลที่มักเข้าร่วมชมภาพยนตร์ด้วยแตกต่างกัน มีทัศนคติกับเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยด้านภาพรวมการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์, ด้านผลกระทบต่อนักคิดในเรื่องเพศต่อผู้ชม และด้านความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน

โดยผู้ชมที่มักเข้าร่วมชมภาพยนตร์กับอื่นๆ คิดว่ามีผลกระทบต่อนักคิดมากกว่าผู้ชมที่มักเข้าร่วมชมภาพยนตร์กับคนในครอบครัว, คู่รัก, เพื่อน และคนเดียว และผู้ชมที่มักเข้าร่วมชมภาพยนตร์กับคนในครอบครัวและคู่รัก คิดว่ามีความเหมาะสมมากกว่าผู้ชมที่มักเข้าร่วมชมภาพยนตร์กับอื่นๆ

- ผู้ชมที่เคยชมภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศในปีพ.ศ.2553 จำนวนเรื่องแตกต่างกัน มีทัศนคติกับเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยด้านภาพรวมการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์, ด้านผลกระทบต่อนักคิดในเรื่องเพศต่อผู้ชม และด้านความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน

โดยผู้ชมที่ชมภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศจำนวน 4 เรื่อง คิดว่ามีผลกระทบต่อนักคิดมากกว่าผู้ชมภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศจำนวน 1, 2, 3 เรื่องและผู้ที่ไม่เคยชม และผู้ชมที่ไม่เคยชมภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศดังกล่าว

ก็คิดว่าเรื่องเพศในภาพยนตร์ไทยมีความเหมาะสมมากกว่าผู้ชมที่ชมภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศจำนวน 1, 2 และ 4 เรื่อง ส่วนผู้ชมที่ชมภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศจำนวน 3 เรื่อง คิดว่ามีเรื่องเพศในภาพยนตร์ไทยมีความเหมาะสมมากกว่าผู้ชมที่ชมภาพยนตร์ที่เน้นเนื้อหาทางเพศจำนวน 4 เรื่อง

- ผู้ชมที่มีแนวโน้มในการแสดงออกและยอมรับการแสดงออกในเรื่องเพศในที่สาธารณะในระดับที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นภาพรวมในการนำเสนอเรื่องเพศในภาพยนตร์ไทยแตกต่างกัน

โดยพบว่า ผู้ชมที่มีแนวโน้มในการแสดงออกในเรื่องเพศในระดับที่ถือว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ สามารถทำได้ในชีวิตประจำวัน มีภาพรวมการสนับสนุนเรื่องเพศในภาพยนตร์มากกว่าผู้ที่มีแนวโน้มในระดับต่ำกว่า และผู้ชมที่มีแนวโน้มในการแสดงออกในเรื่องเพศในระดับที่ถือว่าสามารถทำได้แต่ต้องดูกาลเทศะ มีภาพรวมการสนับสนุนเรื่องเพศในภาพยนตร์มากกว่าผู้ที่มีแนวโน้มในระดับต่ำกว่าเช่นกัน ส่วนผู้ชมที่มีแนวโน้มในการแสดงออกในเรื่องเพศในระดับที่ไม่แน่ใจ เพราะคิดว่าไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยนั้น มีภาพรวมการสนับสนุนเรื่องเพศในภาพยนตร์มากกว่าผู้ที่มีแนวโน้มในระดับต่ำสุดที่ถือว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นสิ่งที่ควรปกปิด ไม่สมควรเปิดเผยเป็นอย่างยิ่ง

ผู้ชมที่มีแนวโน้มในการแสดงออกและยอมรับการแสดงออกในเรื่องเพศในที่สาธารณะในระดับที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นในเรื่องผลกระทบต่อทัศนคติในเรื่องเพศต่อผู้ชมที่แตกต่างกัน แต่เมื่อทำการทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ไม่พบรายคู่ใดของการเปิดรับการแสดงออกในเรื่องเพศที่มีความแตกต่างกัน

ผู้ชมที่มีแนวโน้มในการแสดงออกและยอมรับการแสดงออกในเรื่องเพศในที่สาธารณะในระดับที่แตกต่างกัน มีความคิดเห็นในด้านความเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยที่แตกต่างกัน

โดยพบว่า ผู้ชมที่มีแนวโน้มในการ

แสดงออกในเรื่องเพศในระดับที่ถือว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ สามารถทำได้ในชีวิตประจำวันนั้น คิดว่าภาพยนตร์ไทยมีความเหมาะสมกับวัฒนธรรมมากกว่าผู้ชมที่มีแนวโน้มในการแสดงออกดังกล่าวในระดับที่ถือว่าไม่แน่ใจ เป็นเรื่องที่ไม่สมควรเปิดเผย แต่ก็ถือว่าเป็นสิทธิของบุคคลในการแสดงออก และระดับที่เห็นว่าเป็นสิ่งที่ควรปกปิด ไม่สมควรเปิดเผยเป็นอย่างยิ่งด้วย ส่วนผู้ชมที่มีแนวโน้มในการแสดงออกในเรื่องเพศในระดับที่ถือว่าสามารถทำได้ แต่ต้องดูกาลเทศะ และระดับที่ไม่แน่ใจ เพราะคิดว่าไม่เหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยนั้น คิดว่าภาพยนตร์ไทยมีความเหมาะสมกับวัฒนธรรมมากกว่าผู้ชมที่มีแนวโน้มในการแสดงออกดังกล่าวในระดับที่ถือว่าเป็นเรื่องที่ไม่สมควรเปิดเผย แต่ก็ถือว่าเป็นสิทธิของบุคคลในการแสดงออก และระดับที่เห็นว่าเป็นสิ่งที่ควรปกปิด ไม่สมควรเปิดเผยเป็นอย่างยิ่ง

ข้อคิดเห็นเพิ่มเติมและข้อมูลจากการสัมภาษณ์

ผลสำรวจข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยที่มีเนื้อหาทางเพศในบริบทของวัฒนธรรมไทย มีข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะส่วนใหญ่เห็นด้วยกับการมีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์ไทยแต่ควรอยู่ในความเหมาะสม ไม่ได้ทำไปเพื่อดึงดูดความสนใจหรือตอบสนองความต้องการของตลาดเท่านั้น ดังนั้นกลุ่มผู้ผลิตและผู้สนับสนุนควรจะนึกถึงผลกระทบที่เกิดขึ้น นำเสนอเนื้อหาอย่างพอสมควร เน้นในทางด้านที่ดีหรือสอนใจมากกว่าพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม ซึ่งปัจจุบันสังคมอยู่ในยุคโลกาภิวัตน์ย่อมหลีกเลี่ยงความอยากรู้อยากเห็นของเด็กๆ ได้ยาก สื่อคือสิ่งที่เร่ร่อนหลอหลอม ดังนั้นภาพยนตร์ที่หมกมุ่นในเรื่องเพศมากเกินไปอาจเป็นการชักจูงผู้ชมได้ นอกจากนี้ภาพยนตร์ยังควรให้ความรู้เกี่ยวกับศิลปะ ให้เยาวชนได้มองเห็นความงามที่เกิดขึ้นไม่มองในประเด็นเรื่องเพศหรือเรื่องตลกไร้สาระเพียงอย่าง

ส่วนผู้ชมก็ควรแยกแยะเรื่องราวใช้วิจารณญาณของตนเอง หากเป็นเยาวชนผู้ปกครองก็ควรให้คำแนะนำและจำกัดให้เหมาะสม

และเนื่องจากวัฒนธรรมมีการเปลี่ยนแปลงไปได้ตามสมัยนิยม ภาพยนตร์ก็ไม่ควรถูกปิดกั้นโดยวัฒนธรรม เรื่องเพศเป็นเรื่องที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิดจึงไม่ควรปกปิดหรือทำให้เป็นเรื่องน่าอายควรให้ความรู้ที่ถูกต้องและตรงไปตรงมาจึงช่วยให้เด็กมีภูมิคุ้มกันได้ สิ่งนี้ต้องมีการปลูกฝังตั้งแต่สถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษา และในประเด็นที่ว่า ภาพยนตร์เป็นศิลปะแขนงหนึ่งก็ทำให้เราได้ศึกษาความเป็นไปในสังคมของตนเองและสังคมอื่น ๆ ตามสภาพความเป็นจริง ถ้ายิ่งปิดกั้นศิลปะอาจทำให้ไม่เกิดการพัฒนาทั้งในด้านความคิดไปจนถึงสังคม และการแสดงออกในเรื่องเพศมีความจำเป็นในภาพยนตร์บางเรื่อง เพราะอาจเป็นจุดเปลี่ยนของเรื่องราวทั้งหมด ซึ่งขึ้นอยู่กับบทและบรรยากาศของภาพยนตร์นั้นที่จะบอก ว่าสมควรหรือไม่สมควร จึงสำคัญที่ต้องพิจารณาจากการสื่อความหมายและเนื้อหาของภาพยนตร์ จึงจะตัดสินได้

ส่วนการจัดเรตติ้งค่อนข้างไม่มีประโยชน์เท่าที่ควรเพราะสื่ออื่น ๆ ในปัจจุบันนั้นในสังคมไทยก็มีความรุนแรง ทั้งยังสามารถมีวิธีการรับรู้ได้ง่ายกว่าเข้าชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์มาก และภาพยนตร์ที่ถูกจำกัดอายุในการรับชมถ้าใครต้องการชมก็เป็นเรื่องง่ายที่จะไปดาวน์โหลดหรือซื้อแผ่นซีดีมาชมได้อยู่แล้วความคิดเห็นโดยรวมจากการสัมภาษณ์มีความสอดคล้องไปในทางเดียวกัน มีทัศนคติเกี่ยวกับเรื่องเพศในภาพยนตร์ไทยในเชิงบวกมากกว่าลบ คิดว่าในปัจจุบันมีการเสนออย่างมีขอบเขตที่ไม่มากเกินไป ถือว่าเป็นการสะท้อนเรื่องราวเพียงน้อยนิดเมื่อเทียบกับเรื่องจริงในสังคมไทยปัจจุบัน การกำหนดและตัดสินคุณค่าในภาพยนตร์เป็นเรื่องยากเพราะต้องวิเคราะห์รายเรื่องตามบริบทและเหตุผล มีความละเอียดอ่อนซึ่งเนื้อหาเกี่ยวกับเพศมีผลต่อผู้ชมภาพยนตร์ทั้ง

ด้านบวกและด้านลบ ขึ้นอยู่กับวิจารณญาณและประสบการณ์เฉพาะตัวของแต่ละคนด้วย ไม่ได้มีผลโดยตรงหรือทั้งหมด และรู้สึกว่ายังถูกควบคุมจากรัฐบาลที่มีความเห็นที่ไม่ตรงกัน จึงเป็นเรื่องท้าทายที่จะทำให้ภาพยนตร์ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกในเรื่องเพศได้โดยที่ไม่ลื่นไถลไปในทางล่อแหลม อนาจาร

อภิปรายผล

จากการวิจัยครั้งนี้สะท้อนให้เห็นว่า กลุ่มวัยรุ่นไทยในกรุงเทพมหานครเป็นกลุ่มสังคมบริโภคขนาดใหญ่ของตลาดภาพยนตร์ กลุ่มวัยรุ่นเหล่านี้ได้แก่ นักเรียน นิสิต นักศึกษา ที่มีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ยังไม่มีรายได้หรือมีรายได้น้อย แต่เป็นกลุ่มที่เข้าชมภาพยนตร์มากที่สุด สวนทางกับรายได้ ในขณะที่กลุ่มที่มีรายได้มากขึ้นมีการเข้าชมภาพยนตร์ที่น้อยลงซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ ศิรินาฏ กุณธร เรื่องความคิดเห็นของประชาชนในกรุงเทพมหานครที่มีต่อภาพยนตร์ไทยแนวสยองขวัญ

ด้านการเปิดรับสื่อภาพยนตร์พบว่า เนื้อเรื่องคือปัจจัยสำคัญที่ช่วยในการตัดสินใจเลือกของผู้ชมภาพยนตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รักสานต์ วิวัฒน์สินอุดม เรื่อง ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย(2549, น. 21) ส่วนแนวโน้มการแสดงออกทางเพศและการยอมรับการแสดงทางเพศในที่สาธารณะนั้นก็อยู่ในเกณฑ์ที่สามารถยอมรับได้กับยังไม่แน่ใจ เนื่องจากวัฒนธรรมไทยในอดีตนั้นไม่นิยมให้แสดงออกในเรื่องเพศ การที่ในปัจจุบันมีการรับวัฒนธรรมต่างชาติเข้ามาอย่างหลากหลายก็ทำให้มีค่านิยมที่เปลี่ยนแปลงไป จึงอาจก่อให้เกิดความสับสนอยู่บ้าง ระหว่างทัศนคติใหม่ ๆ กับวัฒนธรรมไทยที่ต้องสงวนพฤติกรรมในเรื่องเพศ จึงแสดงให้เห็นว่าภาพยนตร์ไทยสามารถนำเสนอการแสดงออกในเรื่องเพศได้แต่ต้องมีการจำกัดอยู่บ้างอย่างเหมาะสมด้วยเหตุผลทางวัฒนธรรม และเนื้อเรื่องเป็นสิ่งที่

เรียกร้องความสนใจต่อผู้ชมมากที่สุด หากเนื้อเรื่องทางเพศมีการนำเสนออย่างสุนทรีย์ ไม่โจ่งครึม มีความซับซ้อนของตัวละครที่น่าติดตาม และชี้ให้เห็นถึงปมอดีตหรือบทสรุปของพฤติกรรมอย่างเหมาะสมต่อสังคม ก็น่าจะเป็นที่ยอมรับได้และได้รับการสนับสนุนจากผู้ชมภาพยนตร์ไทย เนื่องจากผลการสำรวจทัศนคติเกี่ยวกับภาพยนตร์ไทยในเรื่องเพศยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับข้อความที่ว่า การแสดงบทบาททางเพศต่างๆในภาพยนตร์เป็นศิลปะที่มีความงดงามอย่างหนึ่ง ไม่ใช่เป็นเรื่องลามก อีกด้วย

ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างนั้นคิดว่าเนื้อหาทางเพศในภาพยนตร์ไทยมีผลต่อผู้ชมค่อนข้างมาก โดยเฉพาะในด้านความรู้สึกและพฤติกรรม ซึ่งในปัจจุบันภาพยนตร์ไทยก็ยังมี การนำเสนอที่ไม่เหมาะสมต่อวัฒนธรรมไทย เนื่องจากสังคมมองเรื่องเพศเป็นสิ่งที่ไม่สามารถพูดในที่สาธารณะได้ แต่ถ้าจะพูดหรือนำเสนอก็ต้องมีวิธีการในการนำเสนอตามสมควร เพราะถ้าผิดพลาดอาจได้รับการตำหนิจากสังคมได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อาทิตย์ รัตโนโพร เรื่องพฤติกรรม การเปิดรับและการใช้ประโยชน์ของผู้ชายที่มีต่อ นิตยสาร อิโรติกในกรุงเทพมหานคร ส่วนการแก้ปัญหา กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คิดว่าควรแก้ไขที่ความเข้มงวดของกฎหมายเรตติ้งและการเซ็นเซอร์ภาพยนตร์ รองลงมาคือต้องการให้รัฐบาลสนับสนุนทุนด้านต่างๆให้กับภาพยนตร์ที่ไม่เน้นเนื้อหาทางเพศ ซึ่งสวนทางกับความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องในการผลิตภาพยนตร์ไทย จากการสัมภาษณ์พบว่ากฎหมายการจัดเรตติ้งนั้นค่อนข้างจะไม่มีประโยชน์ในการแก้ปัญหาในสังคม และรัฐบาลก็ยังไม่มีความเข้าใจเพียงพอที่จะมาตัดสินในเรื่องดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าผู้ชมและผู้ผลิตภาพยนตร์มีความตระหนักถึงภัยสังคมที่เกิดจากสื่อภาพยนตร์เนื่องจากมีผลต่อทัศนคติของผู้ชมค่อนข้างมาก แต่ยังไม่มีความเข้าใจที่ตรงกันในการแก้ปัญหา ระหว่างผู้ชมและผู้ผลิต เพราะยังต่างมองกันคนละแง่มุม

ในการเปรียบเทียบตามสมมุติฐานการวิจัยพบว่า เพศชายมีแนวโน้มการยอมรับและแสดงออกในเรื่องเพศมากกว่าเพศหญิง เป็นโครงสร้างวัฒนธรรมไทยที่มีมาแต่ในอดีตว่าเพศชายเป็นใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวิชา สันทนาประสิทธิ์ เรื่องการนำเสนอภาพความเป็นชายในภาพยนตร์ไทย โดยพบว่าภาพยนตร์ไทยมักจะสะท้อนความหมายที่ไม่เท่าเทียมกันในเชิงอำนาจเป็นไปตามกระแสหลักของสังคมที่ให้ความสำคัญของเพศชายมากกว่าเพศหญิง และสามารถแสดงออกและเป็นผู้นำโดยเฉพาะในเรื่องเพศมากกว่าเพศหญิง นอกจากนี้ยังมีข้อสังเกตได้ว่า การเล่าเรื่องบนเตียงให้ผู้อื่นฟัง ถือเป็น การแสดงพฤติกรรมทางเพศที่รุนแรงที่สุดมากกว่าการแสดงออกอื่นๆ เช่นการอยู่กินกันฉันท์สามี-ภรรยา ก่อนแต่งงาน การกอดจูบกันในที่สาธารณะ เป็นต้น ทั้งหมดล้วนเป็นพฤติกรรมที่พบเป็นประจำในภาพยนตร์ตะวันตก แสดงให้เห็นว่าแม้สังคมไทยในปัจจุบันจะเปิดรับวัฒนธรรมจากต่างชาติและยอมรับสิทธิความเท่าเทียมกันในเรื่องเพศมากขึ้นก็ตามแต่ก็ยังคงมีรากฐานของสังคมไทยแบบเดิมอยู่

เพศหญิงและเพศชายมีความแตกต่างในอีกแง่มุมหนึ่งที่ได้ชี้ชัดคือ เพศชายมีทัศนคติที่สนับสนุนและคิดว่ามี ความเหมาะสมอยู่แล้วในเรื่องเพศมากกว่าเพศหญิง แต่ในขณะที่เดียวกันเพศหญิงก็มองว่าเรื่องเพศในภาพยนตร์นั้นมีผลต่อทัศนคติของตนมากกว่าเพศชาย จึงวิเคราะห์ได้ว่าทัศนคติเรื่องเพศที่มีผลต่อผู้ชมมีแนวโน้มในทางตรงกันข้ามกับการสนับสนุนและความคิดเห็นว่าเหมาะสมในเรื่องเพศของภาพยนตร์ไทย ซึ่งเพศชายมีแนวโน้มความเห็นที่แตกต่างกับเพศหญิง

นอกจากความแตกต่างเรื่องเพศแล้วยังมีความแตกต่างกันของผู้ชมที่มีอายุมากกว่า, การศึกษาสูงกว่า และรายได้มากกว่าจะมีแนวโน้มการแสดงออกทางเพศและยอมรับในพฤติกรรมทางเพศในที่สาธารณะมากกว่า แสดงให้เห็นว่า อายุ การ

ศึกษาและรายได้เป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้ชมมีโอกาสในการเปิดรับสื่อจากต่างชาติมากขึ้น รวมถึงมีความกล้าแสดงออกและคำนึงถึงหลักของวัฒนธรรมไทยที่ได้รับการปลูกฝังจากระบบการศึกษาและสังคมไทยน้อยลง

ประเภทของภาพยนตร์ที่ชอบก็มีผลต่อทัศนคติด้วย โดยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ชอบชมภาพยนตร์แนวสยองขวัญมีทัศนคติที่สนับสนุนเนื้อหาเกี่ยวกับเพศในภาพยนตร์ไทยน้อยกว่าผู้ชมที่ชอบชมภาพยนตร์แนวอื่น ๆ ทั้งหมดด้วย อาจเป็นเพราะสังคมไทยมองเรื่องเพศเป็นเรื่องที่จริงจังไม่ใช่เรื่องเล่นๆ การนำเสนอหรือกล่าวเน้นในเรื่องราวทางเพศจึงควรอยู่ในภาพยนตร์แนวชีวิตมากกว่า ซึ่งภาพยนตร์แนวสยองขวัญในสังคมไทยจะมีเรื่องราวที่เน้นให้ความบันเทิงเป็นหลักแก่ผู้ชมเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งสอดคล้องกับบทความของ สุธรรม ธรรมรงค์วิทย์ เรื่องการพูดกับความเจ็บปวดจริงเรื่องเพศของสังคมไทย ที่กล่าวว่าสังคมไทยมีทัศนคติเชิงลบต่อเรื่องเพศ ก่อให้เกิดการควบคุมในการแสดงออกตามค่านิยม

อย่างไรก็ตาม แม้สังคมไทยจะแสดงให้เห็นว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนไม่สมควรเปิดเผยก่อให้เกิด "วัฒนธรรมแห่งความเจ็บในเรื่องเพศ" (รุจน์ โกมลบุตร) แต่ปัจจุบันก็มีการเปลี่ยนแปลงทัศนคติไปเรื่อยๆ โดยปฏิเสธไม่ได้ว่าสื่อคือสิ่งที่ส่งต่อวัฒนธรรมตลอดจนวิถีชีวิตของคนในสังคมที่ต่างเชื่อมโยงกันอย่างรวดเร็วและไม่มีขอบเขต โดยเฉพาะสื่อภาพยนตร์ที่กำลังได้รับความนิยมในกระแสธุรกิจทั่วโลก สิ่งนี้ก่อให้เกิดประโยชน์และโทษในขณะเดียวกัน สังคมไทยก็เป็นสังคมหนึ่งที่มีการจัดการทางวัฒนธรรมเกี่ยวกับภาพยนตร์ การศึกษาเพื่อให้ทราบถึงสภาพและความต้องการที่แท้จริงในสังคมจึงมีส่วนช่วยในการแก้ปัญหาและพัฒนาต่อไป

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การสร้างภาพยนตร์ไทยควรคำนึงถึงกลุ่มเป้าหมายหลักที่เป็นนักเรียน นิสิต นักศึกษา เพราะเป็นกลุ่มผู้ชมที่ใหญ่ที่สุด
2. เนื้อเรื่องของภาพยนตร์ต้องมีความสร้างสรรค์ และภาพยนตร์ที่เน้นเรื่องราวทางเพศน่าจะสามารถขายได้ถ้ามีเนื้อเรื่องที่สร้างสรรค์ มีเหตุผลในการแสดงอย่างไม่เกินงาม ไม่ใช่เพื่อเรียกร้องความสนใจเพียงอย่างเดียว และไม่ควรสร้างภาพยนตร์ที่เน้นเรื่องราวทางเพศในแนวสยองขวัญ
3. ภาครัฐควรปรับปรุงนโยบายและรับฟังความคิดเห็นเพิ่มเติมจากประชาชน เพื่อให้มีความยุติธรรมต่อทุกฝ่ายหรือมองเห็นในหลายๆแง่มุมที่เกิดขึ้นในสังคมไทย
4. ผู้สร้างผู้ผลิตภาพยนตร์ไทยอาจนำผลการวิจัยนี้ไปใช้เพื่อช่วยตัดสินใจในการสร้างและรับผิดชอบภาพยนตร์ของตน เพื่อให้ตรงความต้องการในตลาดผู้ชมภาพยนตร์ไทย ทั้งนี้ก็ควรให้ความร่วมมือกับภาครัฐรวมถึงแสดงความคิดเห็นอย่างตรงไปตรงมา เพื่อความเข้าใจที่ตรงกันด้วย

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเน้นในเชิงปริมาณเพื่อศึกษาข้อมูลเป็นสถิติให้เห็นถึงปัญหาหรือสิ่งที่สำคัญในแบบกว้าง จึงควรศึกษาในเชิงคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกตามประเด็นต่างๆด้วย

เอกสารอ้างอิง

- กษมา สัตยาหุรักษ์. (2544). *จัน ดารา สังวาสนาฏกรรมบนจอเงิน*. กรุงเทพมหานคร:ระหว่างบรรทัด.
- กฤษดา เกิดดี. (2548). *การเซนเซอร์ภาพยนตร์*. กรุงเทพมหานคร: หสน.ห้องภาพสุวรรณ.
- กฤษดา เกิดดี. (2550). *วิจารณ์หนังไทย รวมบทวิพากษ์ภาพยนตร์ไทย 2540-2549*. ปทุมธานี: มหาวิทยาลัยรังสิต.
- กาญจนา แก้วเทพ. (2531). *ทฤษฎีการสื่อสารมวลชน*. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาการสื่อสารมวลชน คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิติมา สุรสนธิ. (2549). *การค้นหาคำความรู้เกี่ยวกับผลและอิทธิพลของสื่อมวลชน*. กรุงเทพมหานคร:จามจุรีโปรดักท์.
- จรัญ พรหมอยู่. (2526). *ความเข้าใจเกี่ยวกับสังคมไทย*. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- โตม สุวงศ์. (2533). *ประวัติภาพยนตร์ไทย*. กรุงเทพมหานคร: องค์การค้าของคุรุสภา.
- สุกมล วิภาวีพลกุล. (พฤษภาคม 2544). *บทความพิเศษศึกษา "ดีวิรกให้เต็มร้อย"*. นิตยสารกุลสตรี
- จรัล ทองเกษม. (2553). *การศึกษาการเปรียบเทียบการจัดระบบเรตติ้งภาพยนตร์ในสหรัฐอเมริกากับไทย*. คณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ, กระทรวงวัฒนธรรม.
- ปิยบุษ สิงห์กันต์. (2539). *การผลิตรายการไนท์ไลฟ์ว่าไรดี*. สารนิพนธ์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์.
- ปาริฉัตร มั่นคง. (2534). *ทัศนคติของวัยรุ่นที่มีต่อโฆษณาและสินค้าในโฆษณาที่แสดงออกเกี่ยวกับกามารมณ์*. วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.
- ปาริชาติ สุริยวพันธ์. (2549). *ทัศนคติและพฤติกรรมของวัยรุ่นตอนกลางที่มีต่อหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเพศและความรุนแรงเกี่ยวกับกามารมณ์*. รายงานโครงการเฉพาะบุคคล, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.
- ไพบุรณ์ คะเชนทพรพงศ์. (2531). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกชมภาพยนตร์ของเยาวชนไทย*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.
- รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม. (2543). *ปัญหาอุปสรรคและแนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทยประเภทบันเทิงเพื่อการส่งออก*. รายงานผลการวิจัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์.
- รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม. (2546). *ทัศนคติเกี่ยวกับการสร้างภาพยนตร์ไทยของผู้ชมภาพยนตร์ในเขตกรุงเทพมหานคร*. รายงานผลการวิจัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์.
- รักसानต์ วิวัฒน์สินอุดม. (2549). *ทิศทางการพัฒนาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ไทย*. รายงานผลการวิจัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์.
- วิชา สันทนาประสิทธิ์. (2544). *การนำเสนอภาพความเป็นชายในภาพยนตร์ไทยระหว่างปีพ.ศ. 2541-1542*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.
- ศิรินาฏ กุลธร. (2550). *ความคิดเห็นของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานครที่มีต่อภาพยนตร์ไทยแนวสยองขวัญ*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.
- สมคิด ศรีททาสมบูรณ์. (2543). *อิทธิพลของมิวสิกวิดีโอในฐานะโฆษณาแฝงที่มีต่อทัศนคติและพฤติกรรมของวัยรุ่น*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์.

- สมเกษม จารักษ์. (2538). *ทัศนคติของประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจต่อการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม*. วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต.
- สุบงกช ชลิตเรืองกุล. (2535). *บทบาทผู้หญิงในภาพยนตร์*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, สาขาวิชาภาพยนตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- หทัยรัตน์ พุ่มคชา. (2533). *ทัศนคติของบุคลากรที่เกี่ยวข้องต่อพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ประสบภัย*. วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์มหาบัณฑิต.
- อาทิตย์ รัตนโอฬาร. (2550). *พฤติกรรมกาารเปิดรับและการใช้ประโยชน์ของผู้ชายที่มีต่อนิตยสารอีโรติกในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน.
- ศูนย์ข้อมูลกรุงเทพมหานคร. (2553). สืบค้นเมื่อวันที่ 20 กันยายน 2553, จาก <http://www.bangkok.go.th>